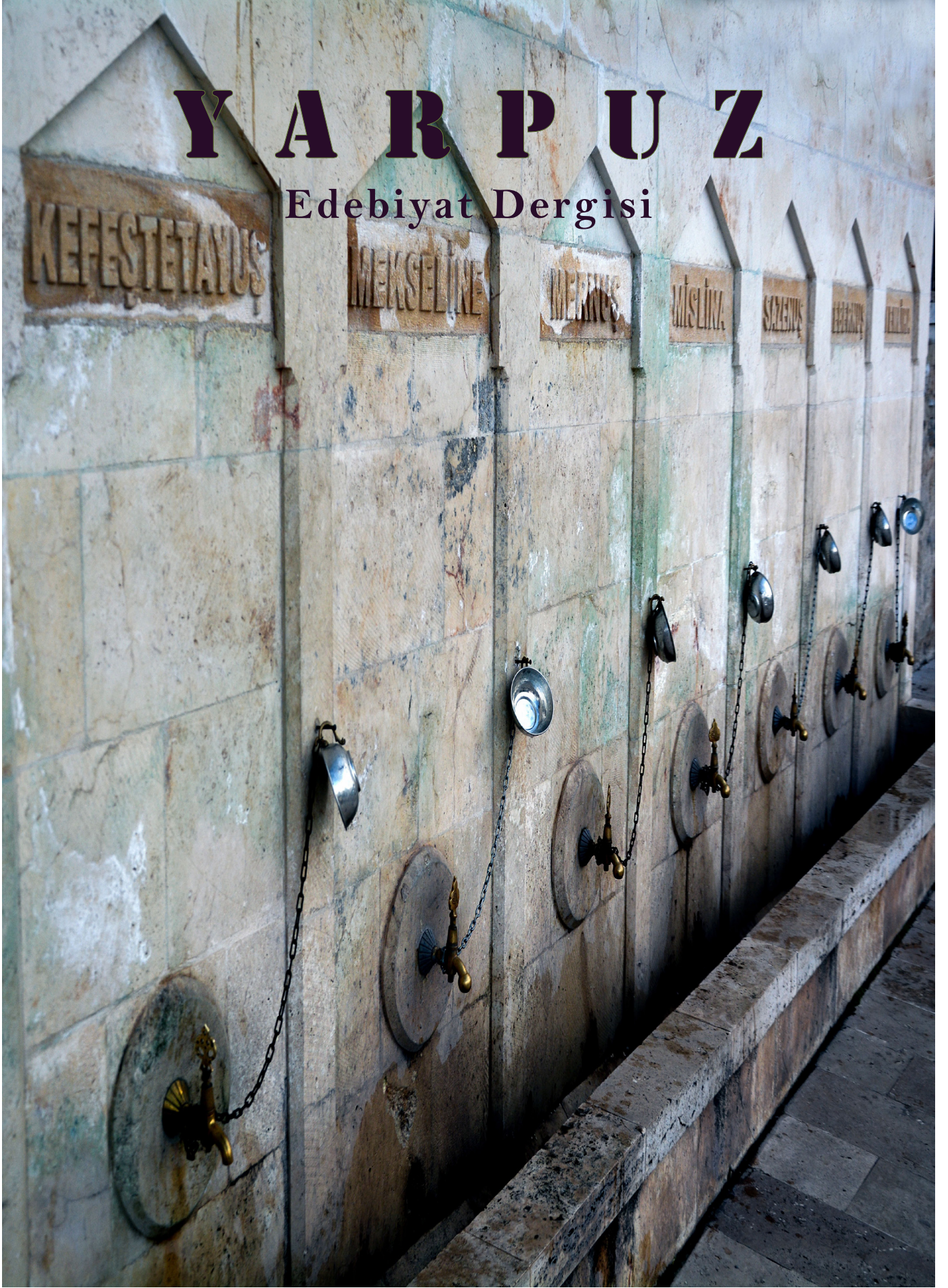


Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi



Yıl 2 Sayı 13 Mart 2020

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Mehmet GÖREN

Son Okuma

Mehmet Osmanoğlu

Kapak Fotoğrafı

Yasin MORTAŞ

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebiyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebiyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:2 Sayı: 13 (Mart 2020)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

* * *

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

İÇİNDEKİLER

ON ÜÇÜNCÜ YARPUZ

Editörden	3
MUHAMMED İLE SAMEER -Şiir	
Oğuz Kayıran	4
HAYIRSIZ EVLAT - Öykü	
Meral TOKSOY	5
KLASİK DURUŞ - Şiir	
Ahmet Süreyya Durna	9
YALNIZLIK - Şiir	
Mehmet Osmanoğlu	9
TÜRK LÜK SERGÜZEŞTİ - Şiir	
Ali Kemal Mutlu	10
TÜRK'ÜN ÖLÜMSÜZ NEFERLERİ - Şiir	
Filiz Kalkışım ÇOLAK	11
YERALTI NOTLARI - Öykü	
Gülçin Yağmur Akbulut	12
HALAT - Şiir	
Muhammet Baran Aslan	13
KATRE GÜL VE AŞK - Şiir	
Nurkan Gökdemir	14
BİR TUTAM GİTMEK GELİYOR İÇİMDEN - Şiir	
Rıdvan YILDIZ	14
CEMRENİN İÇİNDE SAKLANAN BAHAR - Deneme	
Mehmet Mortaş	15
BÜYÜK HOCA - Öykü	
Haşim KALENDER	16
İMKANSIZ - Şiir	
Ali Başpınar (Çötel Ali)	17
MUTLULUK - Şiir	
Eyüp Ekici	18
ZEMBEREK - Şiir	
Halil Cin	18
HOCALI MEZALİMİ - Şiir	
Nihat Malkoç	19
HAKİM BEY - Şiir	
Muzaffer Deniz	19
PROTAGONİST YALNIZLIK - Deneme	
Ayşenur Akın	20
ÖZ BOZUK - Şiir	
Ramazan DEMİRTAŞ	21
GERÇEK AŞIKLAR / DOSTA HINÇ OLMAZ Kİ USTA	
Sebahattin Karadaş	21
YILDIZ TOZLARI - Şiir	
Ferhat Nitin	22
HEP ONDAN - Şiir	
Fedai Erkocaoğlu	22
İNSANLIK - Şiir	
Mustafa GÜL	23
ZAMANIN PERDESİ - Şiir	
Mehmet Şirin Aydemir	23
DAYATILMIŞ YALNIZLIK - Şiir	
Bünyamin Durali	24

ON ÜÇÜNCÜ YARPUZ

Bir sanatçı hangi sanat anlayışını benimserse benimsesin çevresinde, ülkesinde, dünyada olup bitenlere kayıtsız kalamaz. Çünkü sanatçıyı besleyen insanın acısıdır. İnsanın mutsuzluğu sanatçıyı huzursuz eder. O, tüm insanların esenlik içinde, kardeşçe yaşamasından yanadır.

Sanatçı hakikatin peşindedir, sanatının kapsamına tüm insanlığı alır. Gördüğü doğruyu, iyi ve güzeli tüm insanlara ulaştırmak ister. Çiçek-böcek şiirleri yazıyor, bütün öykülerinde kendi içsel buhranını anlatıyor gibi görünen tüm sanatçılarda da bu toplumsal duyarlılık vardır. Topluma en uzak gibi görünen öz şiir anlayışındaki şairler için de topluma karşı ciddi bir duyarlılık söz konusudur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi'nin ikinci dönem ilk sayısındaki heyecanımız, hevesimiz kursağımızda kaldı. Bu sayıya, "sanatçı duruşu ve zihniyeti" üzerine bir takdimle başlayacaktık. Ne var ki iki bin yirmi yılı - maalesef - pek de iyi gelmedi ülkemiz için. Çığ düşmesi, uçak kazası, Elazığ-Malatya depremi ve İdilb'den gelen onlarca şehit haberleriyle ülkemiz acı yumağına dönüştü. İnsanın yaşamdan beklentileri ile yüzleştiği hayatın gerçekleri onda hayal kırıklıklarına dönüşüyor. İşte, bir sanatçı bütün bu olanlara duyarsız kalamaz, kalmamalı. Bu nedenle takdim yazımızı değiştirmek zorunda kaldık.

Bizler ülkemizde her zaman kültürün, sanatın, edebiyatın, bilimin konuşulmasını istiyoruz. Ağlayan ana, bağıryanık baba olmasın. Çocuklar hep gülsün, yetim kalmasın. Yaşlıların yeri huzurevleri olmasın. İnsanların mutluluğu yüzlerinden okunsun.

* * *

Modernleşen toplumumuzla unutulmaya yüz tutmuş değerlerimizin anlatıldığı iki öykü var bu sayımızda: Meral Toksoy'un yazdığı Hayırsız Evlat ile Haşim Kalender'in gerçek bir yaşam öyküsünden hareketle kaleme aldığı Büyük Hoca.

Gülçin Yağmur Akbulut, Elazığ-Malatya depremindeki duyumlarını günlük biçemiyle öyküleştirmiş.

Mehmet Mortaş'ın denemesi baharı kucaklıyor.

Ayşenur Akın'ın Protagonist Yalnızlık adlı denemesi Nurallah Ataç'ın denemelerine göz kırıyor.

Ali Kemal Mutlu, Türklük macerasını ölümsüzleştirmiş.

* * *

Kapakta, günümüze göre egzotik olarak değerlendirilebilecek bu fotoğraf, Yasin Mortaş'ın objektifinden: Yedi Uyurlar'la müsemma Eshab-ı Kehf Çeşmeleri.

* * *

Yeni sayılara, umutla ...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

MUHAMMED İLE SAMEER

Ayaklarıma üşüştü arşınlayan o tozlar –ki hep eski yüzündü
 Oysa dalıp dalıp giden, kararan bir kenarda kalmıştı gözlerin
 /
 coğrafyada kötürümdü Sameer, bakışları sonsuz bir güz
 Şam ellerinde kalmıştı “paçavra”lara bürünmüş yazgısı

gözler hiçbir şeye nail değildi, doğanın sapması olarak o idi
 tek bir ışığa düştüğünde Muhammed, kaybedeli çok olmuştu

ne çok çorbalar içildi in yuvası o kayıp odada, ıssızdı sokak;
 1889’da rotasını şaşırın bir sır, düştü birden mağaraya keşiş

ezan sesleri iki kalbe birden akardı.. çan sesi ile tekleşen
 hor görülmüşlerdi oysa, surete düşmüş vebalı gölgelerce

nasıl da kardeş olmuştu gözleriniz ile ayaklarınız, ömrünüz
 hiçbir zaman bulamayacaklar, kayıp giden gecede o birliği

zamana ayna geren tanık –yitip gidecek kötürüm ve körlük
 görünüp kaybolduğunda kılıç ve maske, uykuda ara bölge

ah Sameer! gözlerinde kudret-i imkan, ayakların yıkılan Şam!
 ah Muhammed! Fizan ağlar gençliğine, ısımayan gözlerinde!

anlaşılamadı bir türlü sebebi kendinde olmayan –ölüm saatiydi
 kayıp ruha erince bedeni Sameer’in, düştü Muhammed –ölüme

bir daha çıkamadı o karanlık, dar sokaktan –odasında mum!
 on günü bulmadı, o da Theo van Gogh ile aynı yola gömüldü
 /

Susunluğum bırakır kendini bir veriş ile gecede, gece üzgün
 Bırakıp gitme saati, saat 19. yüzyılda bir hüzn: ah Cibrân!

HAYIRSIZ EVLATLAR

Sokağın başında görünen iki kadın, Naciye teyzenin evine doğru geliyordu. Birbirlerine “Gene aynı yerde oturuyor.” dediler. Naciye teyze pencerenin önündeki sedirde oturmuş, uzaklara bakıyordu. Cama vurmasalar onları fark etmeyecekti. Camı tıklatmalarıyla kendine geldi. Yaşlı kadın, ellerini duvara dayayıp güç alarak ayağa kalktı. “Kalkma sen.” demelerine aldırmadan. Kapısını hiç kilitlemediği için komşular rahatça girip çıkarlardı. O yerinden kalkarken kadınlar içeri girmişti zaten. Hava çok soğuktu. Kadının biri hemen sobaya yöneldi. “İçerisi soğumuş. Neden odun atmadın Naciye anne?” diye sordu.” Bilmem, hiç fark etmedim soğuduğunu.”

diye yanıtladı Naciye Teyze. Biri sobaya odunları atarken diğeri de getirdikleri çorbayı önündeki masaya hazırladı.” Ekmeği de yeni yaptık, çorban soğumadan içiver.” dedi. Naciye teyze kadınların gözlerine bakamıyor, dua edip teşekkür ediyordu. “Sizlere yük oluyorum, hakkınızı helâl edin.” diye inliyordu. Kadınlar gerçekten de severek bakıyorlardı Naciye annelerine. Her seferinde de biz zaten eve yapıyoruz bir lokma da sana getiriyoruz deseler de yaşlı kadın rahatlayamıyordu. Kadınlar, Naciye Teyze’nin çorbasını içmesini beklediler; her zaman böyle yapıyorlardı, biz gittiğimizde yarım bırakır diye. Daha fazla güçten düşmesini istemiyorlardı. Yaşlı kadın çorbasını içerken boğazında düğümleniyor, yutmakta zorlanıyor, komşularını üzmemek için yemeye çalışıyordu. Kadınlar da farkındaydılar ama anlamazdan geliyorlardı. Gitmeden önce “İstedğin bir şey var mı?” diye sordular. Yaşlı kadın sesini zorlayarak “Daha ne isteyeyim.” diyebilirdi. Öyle ezik ve mahcup ki tüm köylüye minnettardı. Kadınlar tekrar sobayı kontrol edip masayı topladılar. Sürhisini ve bardağını da masaya koymayı unutmadılar. Çıkmak üzereyken bir tanesi: “Ha, yarın çamaşır yıkayacağım, kirli çamaşırlarını da alayım.” dedi,

zaten yerini biliyorlardı. Naciye teyze sesini çıkarmadı ama sürekli dua ediyordu. “Allah senden razı olsun Naciye annem.” dedi çamaşırları toplayan kadın. “Evelallah senin dualarınla kızım üniversiteyi kazandı. Nasıl okuturuz diye kara kara düşünürken işlerimiz de bir rast gitti ki sorma. Burs bile çıktı çok şükür. Hasan’ın sana çok selamı var. Kendi de gelecek ya, Naciye annem duasını eksiltmesin, o hepimizin başının tacı diyor.” Yaşlı kadının gözleri güldü o anda. Gençlerin okuması onun için çok önemliydi “Gözünüz aydın olsun” dedi. Canlanmıştı sanki bir anda, -okumak, okul- mühimdi Naciye teyze için. Kadınlar çıkıp giderken “Senin de uykun gelmiştir, yatarsın artık.” dediler. Yaşlı kadın da dualarıyla uğurladı onları. Başını evet anlamında sallasa da uykusu falan yoktu.

Boğazındaki düğüm gittikçe daha da büyümüş yutkunmakta zorlanıyordu. Uzandığı yatağında sessizce ağlıyordu. Kocasını düşünüyordu yine. Öleli neredeyse yirmi yıl olmasına rağmen acısı

hiç küllenmemişti. Cemil amca Naciye teyzeyi hiç incitmemişti. Karısına olan sevgisini herkes bildirdi. Çevrelerindeki herkes hayranlıkla bakardı onlara. Cemil amca ölünce Naciye teyze de hayata küsmüştü. Elden ayaktan düşmeye başlayınca da her şey daha da zorlaşmıştı yaşlı kadın için. Her gece yatarken uykusunda ölmeyi diliyordu.

Naciye teyzenin iki kız, iki oğlan dört çocuğu vardı. Oğlanlar mühendis, kızları da öğretmen olmuştu.

Oğulları İstanbul’da, kızlar da başka şehirlerdeydi. Çocuklarıyla çok gururlanmış, okutabildikleri için çok sevinmişlerdi. Gelin görün ki çocuklar anne ve babalarından uzaklaşmış, neredeyse kopma noktasına gelmişlerdi. Bir tek küçük kızları hariç. O da dengeyi kurmaya çalışsa da başarılı olamıyordu. Arada bir Cemil amca sitemle



karışık kızmış: “Eşek sıpaları neden aramıyorsunuz, gelmiyorsunuz?” diye ikaz etse de hiç işe yaramamıştı. Sonunda bu terkedilişe Cemil amca dayanamadı ve aniden bahçede düşüp yaşamını yitirdi. Babalarının cenazesinde bile hepsi bir arada değildi. İş dolayısıyla Almanya’da olan küçük oğlan gelmemişti. Hoş, sağken gelmeyip ölünce gelmenin ne anlamı vardı da? Yine de Naciye teyze küçük oğlunu asla affetmeyecekti. Teselliye hep küçük kızlarında bulmuşlardı.

Sık sık arar zaman zaman da sürpriz ziyaretler yapardı ailesine. Arada bir de olsa annesini ikna edip evine götürür, bir süre de olsa ilgilenirdi. Naciye teyze uzun süre kalamaz; köyüne, yuvasına dönerdi. Tüm bu olanları, her gün düşünüyor ve uyuyamıyordu. Büyük oğluna ve kızına karşı da derinden kırgındı, onları da asla affetmeyeceğini biliyordu.

Naciye teyze hayallere dalmış, çocuklarını nasıl büyütüklerini, büyük oğlunun dünyaya geldiği andaki sevinçlerini, Cemil amcanın sevgisini düşündükçe ağlamaya devam ediyordu. Sonra peş peşe üç çocukları daha olunca köyün dışındaki tarlada el ele verip nasıl çalıştıklarını, çocuklara oyalanmaları için kurdukları salıncakları, güneşten korumak için yaptıkları gölgelikleri ve gözlerini üzerlerinden ayırmadan tarladaki koşuşturmalarını düşündükçe kahroluyordu. Bunca yorgunluğun üzerine, çocukların daha iyi beslenmelerini sağlayacak ineği almak için verdikleri uğraşı ve aldıktan sonra da yorgunluğunun nasıl iki katına çıktığını, gün doğmadan kalkıp ineği sağdıktan sonra ateşte pişirdiği sütü, tüm bu zahmetlere karşın sofrayı kurup hep birlikte oturduklarında tüm yorgunluğuna değdiğini düşünürdü. Sonra kendi elleriyle hazırladığı tereyağ, yoğurt, peynir ve çökeleği çocuklarına bol bol yedirdiğinde kendi doymuş gibi olduğunu hatırladı. “Çocuklarımızın karnı doysun, kimseye imrenmesinler.” derdi Cemil amca. “Açlık başka şeye benzemez, insana her şey yaptırır hanım!” diye eklerdi.

Naciye teyzeyi birçok gece gibi uyku tutmuyor, düşündükçe de üzüntüsü kat kat artıyordu. Karı koca omuz omuza yaşam mücadelesi verip ellerinden gelenin fazlasını yapmışlardı. Cemil amcanın eşi ve çocukları için yapmıyacağı şey yoktu. Büyük oğlunun hastalandığını hatırladı yaşlı kadın. Kasabadan şehre hastaneye götürdüklerini, diğer üç çocuğu yakınlarına bıraktıklarını hatırladı. Çocuğun neredeyse bir ay hastanede yatması gerekiyordu. Çocuklarından ayrı bir ay geçirmek canlarını çok sıktı. Bunun üzerine bir karar aldılar: Bir gün Cemil amca hastanede kalacak, Naciye teyze eve çocukların yanına gidecek, diğer gün tersini yapacaklardı. Öyle de yaptılar, zaten kışın o soğukunda üşenmeden, şikâyet etmeden hastane ve köy arasında mekik dokudular. Böylece çocuklar ile hasta ağabeyleri anne ve babanın yokluğunu fark etmeden bu dönemi atlattımlardı. Sonra küçük oğlunun dere kenarına pikniğe gittiklerinde dereye düşmesini hatırladı. Nasıl gözden kaçırdıklarını bir türlü anlayamamışlardı. İkisi bir çocuğun arkasından hiç düşünmeden atlamışlardı. Etrafta köylüler olmasa az kalsın kendiler de sürükle-

nip gideceklerdi. Köylülerin yardımı ile kurtulmuşlardı. Oğlunu bağrına basıp saatlerce ağlamıştı Naciye teyze. Takip eden günlerde çocuğu hiç yalnız bırakmayıp hep kucağında uyuttuğunu düşündü. Geceleri korkarak uyanmaya başlayan çocuk, anne ve babasının ilgisiyle kısa sürede normale dönmüştü. Sonra küçük kızının buzda kayıp başını çarptığını ve baygın halde hastaneye götürdükleri geldi aklına. Bütün gece hastanede uyanmasını beklemişler, sabaha kadar ağlayarak dua etmişlerdi. Çocuklarına çok kırgın da olsa şimdi de aynı şeyleri düşünmeden yapardı. Anne olmak böyle bir şeydi işte.

Köyde ilkokuldan sonra çocuklarını okutan ilk aileydi onlar. Aklına koymuştu Cemil amca mutlaka okutacaktı çocuklarını. Zorlanarak da olsa dediğini yaptı. Tarlaları köyün en verimli yerindeydi, bu yüzden emekleri hiç boşa gitmemişti. Sırasıyla çocukları üniversiteye göndermenin haklı grurunu yaşıyor ve köylüye de iyi örnek oluyordı. Çocukların her biri ayrı şehirlerdeydi. Yazları artık ilk yıllardaki gibi evlerine hevesle gelmiyorlardı. Artık büyümüşler ve dış dünyanın cazibesine kapılmışlardı. Geldiklerinde de çok kısa kalıp gidiyorlardı. Karı koca çocuklarına şaşıyor, artık onları tanıyamıyorlardı. Yaz aylarında çalışıp arkadaşlarla gezeceğiz demelerine ses çıkaramıyorlardı. Oysa Cemil amca yeterince para yolladığını düşünüyordu. Annelerinin sitemi de işe yaramıyordu. Küçük kız yine annesinin üzülmeye dayanamayıp teselli etmeye çalışırdı. Tatillerini anne babasıyla köyde geçirir, alış verişleri ve tüm ihtiyaçları için onlar yorulmasın diye koştururdu. “Sen de olmasan ne yapardık!” derdi Naciye teyze, minnetle ve sevgiyle kızına sarılarak. Yazları üç beş gün kalıp giden diğer çocuklar kışın hiç gelmiyor, dahası aramaya bile vakit ayırmıyorlardı. Tarlada iş de olmayınca karı koca pencere önünde öylece uzaklara dalıp gidiyorlardı. Okul bitip iş hayatı başlayınca, “İzin alamıyoruz” bahanesiyle hiç gelmez olmuşlardı. Muhtarlık evlerinin karşısındaydı, arayan olunca hemen seslenirdi Muhtar. Bir gün büyük oğlan aramıştı, koşarak gittiler. Evleniyorum baba dedi oğlan. Sevinçten deliye döndüler ama sevinçleri kursaklarında kaldı. Ne zaman gelelim istemeye diye sormak üzereyken “Biz her şeyi hallettik. Siz sadece düğüne gelebilerseniz gelin.” dedi. “Gelebilerseniz- ne demek oğlum?” dedi adam hiddetlenerek ve kapadı telefonu. Muhtarla Naciye teyze tutmasa yığılıp kalacaktı oracıkta. Evlerine gelip sabaha kadar tek bir kelime etmeden yine pencerenin önündeki sedire oturdular. Naciye teyze sessizce ağlarken, Cemil amca da yüreğine hançer saplanmış gibi öylece kaldı. Sabahleyin fark ettirmeden karısını süzüyordu. Kıymetlisiydi o. Hayatı boyunca o üzülmeyi diye neler yapmıştı. Şimdi ise ne yapacağını şaşırmıştı. Onu üzen kendi öz evlatlarıydı. Keşke yabancı biri olsaydı da haddini bildirseydim diye geçirdi içinden. Sonra kıymetlisinin dizinin dibine oturup ellerini avucunun içine aldı. Derin bir iç çektikten sonra; “Naciye’m, oğlan bizden utanıyor herhal” dedi.

Sonra umursamıyor gibi, “İyi oldu iyi, sıkma canını boş ver. Biz de hazıra konduk işte, halimiz mi vardı sanki oralara gidip gelmeye? Hadi bakalım gül biraz, oğlumuz

evleniyor, kaynana oldun bak.” diye neşelendirmeye çalışmıştı. Naciye teyze kocasının gözlerine bakmıyordu, üzülmesin diye böyle yaptığını biliyor, o da Cemil’inin üzülmesine dayanamıyordu. Kendini toplamaya çalışarak “Düğüne de az kalmış hazırlıklarımızı yapmamız lazım, kasabaya inelim bugün.” dedi. “Tamam.” dedi Cemil amca da. “Üzerimize de bir şeyler alalım. Köftehor bizden utanmasın.” diye ekledi. “Belli ki sosyetik bir gelin bulmuş, ondan böyle yapıyor.” Düğüne de bir hafta kalmış, bir gün önce gelseniz olur demişti ya oğlan, öyle gideceklerdi. Hediyelerini aldılar, çıktılar yola. Neyse ki oğulları karşılamaya gelmişti. Hep birlikte bir taksiye bindiler. Bir süre sonra büyük bir binanın önünde durup indiler. Oğlan şoföre “Bir dakika bekle.” dedi, bir otele gelmişlerdi. Resepsiyondan anahtarı aldı. Görevliye bir şeyler söyledi, o sırada yaşlı çift şaşkınlıkla etrafa bakınıyordu. Sonra anne ve babasına dönüp: “Ben geç kalıyorum, sizi yerleştirecekler, böyle daha rahat edersiniz. Sabah kardeşim de yanınıza gelecek zaten.” dedi ve gitti. Cevap vermelerine bile zaman kalmamış, bir araca binip çoktan gitmişti. Karı koca birbirlerinin yüzüne şaşkınlıkla bakarken görevlinin seslenmesiyle onun arkasından odalarına gittiler. Oğullarının evine gideceklerini zannederken bir otele gelmişlerdi. “Bu oğlan yüreğimize indirip bizi öldürmeden sağ salim evimize varsaydık hanım.” dedi Cemil amca. Ertesi gün küçük kızları yanlarına gelince biraz da olsa morallemişti. Kızcağız yine arayı düzeltmek adına “Evlelerini yerleştirmemişler de ondan otele getirmiş ağabeyim, yani siz rahat edin diye. Üzülmeyin ne olur.” diye sarılıp öpüyordu. Cemil amca da “Kızım biz yabancı mıyız? Elimizden geldiğince yardım da ederiz. Evladımızın evini görmek istemez miyiz? Böyle otelde kalmak ne oluyor anlamadım.” Naciye teyze başı önde, hiç ses etmedi, kocasının omzuna dokunarak sakinleşmeye çalıştı sadece.

Düğünde de misafir gibi bir kenara oturup öylece bakındılar. Cemil amca düğünden beş ay sonra göçüp gitti. Kaldıramadı, sindiremedi evladının onlardan utanmasını. Unutulmaya, vefasızlığa yüreği daha fazla dayanamadı. Dağ bayır dolaşır olmuştu. Hiç kimse tanıyamıyordu artık, karşısından gelenleri görmez olmuştu. Eski halinden eser kalmamış sessizliğe gömülmüştü. Bir gün yine dolaşmak için evden çıktığında bahçede bir ağaca yaslandı. Naciye teyze arkasından bakıyordu, koşarak arkasından çıktı ama adamcağız bir anda yığılıverdi.

Naciye teyzenin bunları düşünmediği gün yoktu. Buna nasıl dayandığını bilmiyordu. Kocasının şanslı olduğunu, onun yerinde olmayı ne çok istediğini düşünüyordu.

Cemil amca şanslıydı, en azından büyük kızının yaptığını görmemişti. Naciye teyze tek başına göğüslemişti o sıkıntıları. Büyük kızı da bir gün “Sadece nikâh yaptık, o yüzden haber vermedim.” diyerek koluna taktığı bir adamla çıkıp gelmişti. Ondan sonra da kaç kez geldi ki zaten. Küçük oğlan Almanya’ya yerleştiğinde de kadıncağız aylar sonra öğrenmişti ya.

Sadece küçük kız evleneceği zaman erkek arkadaşını ailesiyle birlikte alıp annesine getirmişti. Ablasını ve ağa-

beyini de çağırıp köyde bir de küçük düğün yapmışlardı. Tüm bu olanları hatırlarken hem gülümsüyor, hem de ağlıyordu yine.

Yaşlı kadın geceleri ağlaya sızlaya geçiriyor, nasıl uyuduğunu hatırlamıyordu. Sabah olup uyandığında, “İstemekle ölmüyor, yine uyandım işte!” diye söyleniyordu. Günleri böyle geçiyordu Naciye teyzenin.

Bir gün gündüz vakti oturduğu yerde uykuya dalmıştı. Rüyasında düğünü oluyordu. Davul zurnayla ata bindirmişler, gelin gidiyordu Naciye teyze. Atın yuları Cemil amcanın elinde, gelinine gülümseyerek yavaş yavaş atı çekiyordu. Naciye teyze ise hem şaşkın hem de çok mutluydu. Düğün alayı eve doğru ilerlerken Cemil amca arada bir dönüp Naciye teyzeye gülümsemeye devam ede ede eve ulaşmışlardı. Damat atı bir an durdurdu, fakat eve doğru ilerlemedi. Sadece Naciye teyzeye başıyla evin penceresini işaret edip yola devam etti. Naciye teyzenin şaşkınlığı artmıştı, o sırada pencerede birilerinin olduğunu gördü. Dikkatle kim olduklarını anlamaya çalışırken, iki yaşlı insanın gülümseyerek el salladığını gördü. Bunların kendi yaşlılıkları olduğunu, hayret ederek gördü. Telaşı artmıştı ve korkuyordu, ama neyse ki Cemil yanındaydı. Bu arada köyün dışına çıkmışlar ve Naciye teyze nereye gittiklerini daha çok merak etmeye başlamıştı. Az sonra kasabaya giden yoldan sağa kıvrılan dar bir yola saptı Cemil amca. Orası köyün mezarlığına giden yoldu. Mezarlığın kapısında durdular. Cemil amca gelinini attan indirip el ele yürümeye başladılar. O sırada arkasını dönüp baktığında hiç kimsenin olmadığını gördü Naciye teyze. Hayatta hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyordu. Cemil amcanın mezarının yanına geldiler, bitişiğinde henüz kazılmış boş bir mezar daha vardı. Cemil amca, eşinin gözlerine her zaman olduğu gibi şefkatle bakıp “Hoş geldin.” dedi. O sırada sokaktan gelen bir sesle irkilerek uyandı. Rüyasının etkisiyle, sağına soluna bakınıyordu. Kendisinden beklenmeyen bir çeviklikle yerinden kalktı. Kapıyı açıp dışarı baktı, bu arada rüyasını anlamaya çalışıyordu. Tekrar sağa sola baktıktan sonra sokağa inen merdivenin başına oturdu. Az önce rüyasında baktığı o pencereye baktı düşündü. Beklediği gün, Cemil’ine kavuşacağı gün yakındı. Şöyle bir kendini dinledi, uzun zamandır hissetmediği kadar zinde hissediyordu. Tıpkı gençliğindeki gibi. İçindeki tüm sıkıntılar ve bedenindeki ağrılar yok olup gitmişti. Kendini toparladıktan sonra muhtarın yanına koştu, yine aynı çeviklikle odaya girince muhtar da ne olduğunu anlayamadı. “Hayırdır Naciye annem?” derken kadındaki değişim ve enerji dikkatini çekmişti. Adeta lafı ağzına tıkarcasına, “Hayırdır, hayır!” dedi yaşlı kadın. “Küçük kızı ara da bir haftalığına izin alıp hemen gelsin. Diğerlerini aramasın sakın!” dedi ve çıkarken de “Konuştuktan sonra da bana haber et bir zahmet. Şimdi okuldadır, bir saat sonra ara e mi!” diye ekledi. Muhtar arkasından şaşkınlıkla bakakaldı. Kızı haberi alır almaz ertesi gün çıktı geldi. “İyi ki çağırdın, çok özledim de bahane arıyordum.” diyerek annesine sarıldı küçük kız. “Seni çok iyi gördüm, ama annem hasta diyerek izin aldım. Ne yapayım başka türlü izin vermezlerdi ki.” Anne-

sindeki değişim fark edilmeyecek gibi değildi, buna çok sevinmişti ama aynı zamanda çok da şaşkıındı. Annesine tekrar sarılarak “Seni böyle görmek ne güzel, içimdeki mutluluğu sana anlatamam.” dedi kız. Naciye teyze; “Seninle konuşacaklarım var.” dedi ve pencereden muhtara seslendi. İkisini bir karşısına alarak “Size bir şey anlatacağım, uzun zamandır inanın ben de unutmuştum bunu. Dün aklıma düştü de seni çağırdım. Biz baban ölmeden bir yıl önce, odun yapmak için tarlaya gitmiştik. Kurumuş ağaç köklerini çıkarırken eski bir küp bulduk. İçi ağzına kadar altın doluydu, odunların arasına koyup eve getirdik. Sonra, hepinizi toplayıp pay edelim dedik ama herkes bir bahane uydurup gelmedi. Biz de altından hiç bahsetmedik. Baban “Altın için geleceklerse hiç gelmesinler.” deyip arka odaya sedirin altına gömdü. Başımızdaki sıkıntı da bitmeyince unuttuk gitti. Bizim zaten onlara ihtiyacımız da yoktu çok şükür. Baban öldüğünden bu yana da hiç bakmadım.” Muhtar ve kız birbirlerine baktı, inanılacak bir şey değildi kadının anlattıkları. Zaten iki gündür de tuhaftı halleri, kadının aklını kaybettiğini düşündüler. Naciye teyze bu arada arka odaya gitmiş, onları çağırıyordu. O sırada muhtar “Kızım annen yaşlandı üzmemelim, ne dese tamam diyelim olur mu?” Kız olur anlamında başını salladı, ne düşüneceğini bilmez haldeydi. Arka odaya geçtiler, Naciye teyze sedirin yanına dikilmiş bekliyordu. “Çekin bakalım şu sediri.” dedi. Muhtarla kız birbirine bakıp sediri kenara çektiler. “Şu sandığı da çekince göreceksiniz.” dedi. Sandığı çektiler, gerçekten de bir çukur vardı. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Eski püskü bir şeyler sokulmuştu üstüne. O bezleri üstü kapansın diye koymuşlardı. Dokundukları ellerinde kalıyordu hepsi de çürümüştü. Kadını kırmamak için dediklerini yapıyorlardı ama merak da etmeye başlamışlardı. Paçavra gibi bezler çektikçe yenisi geliyordu ve nihayet, çukurun dibinde eski bir küpe benzer bir şey gördüler. Muhtar dizinin üstüne oturup zorlanarak da olsa küpü dışarı çıkarmayı başardı. “İnanmadığınızı biliyorum. Açın da görün” dedi Naciye Teyze. Açtıklarında kendileri de gördüklerine inanamadı. Ne diyeceklerini bilemediler. “Artık inandıysanız, gelin de oturup konuşalım.” dedi yaşlı kadın. Oturdukları odaya geldiler.

Kızına dönüp “istediğin kadarını alabilirsin, alacaksın da zaten. Tek şartım var, ne ağabeylerine ne de ablana tek kuruş vermeyeceksin. İyi düşün, senin sözüne güvenim tam.” dedi.

“Söz veriyor musun?” Kızın başı önde, annesini ikna edemeyeceği belliydi.

“Söz...” dedi sessizce Naciye teyze. “Geri kalanı muhtarla halledeceğiz. Benim asıl evlatlarım bunlar. Beni hiç yalnız bırakmayıp her zaman yanımda olan insanlar... İşte benim evlatlarım!” dedi ve ekledi: “Ayrıntıları konuşup altınları köylüye pay edeceğiz.

“Senden son bir isteğim daha var” dedi Muhtar’a.

Muhtar “Esağfurullah, Naciye annem. Son ne demek? Her zaman emrindeyiz.” Naciye teyze; “Yarın hazırlıklara

başlayın, tüm köye ziyafet vermek, helâlleşmek istiyorum. Yaşımız malum, bugün varsak, yarın yokuz.” dedi.

“ Böyle konuşma annem.” dedi kızı.

“Maşallah çok iyisin, her zamankinden de iyi.”

Naciye teyze kızına gülümseyerek baktı. Sevgiyle saçlarını okşadı. “Haydi bakalım yatma vakti.” dedi. Muhtar da “Yarın çok iş var, erken kalkmak lazım.” dedi. “Sen merak etme annem, her şeyi hallederiz evelallah!” Sabah neredeyse bütün köy erkenden kalkmıştı. Muhtarlığın önündeki meydanda hazırlıklar yapılıyordu. Muhtar olan biten her şeyi köylüye anlatmıştı. Herkes şaşkın, ama çok neşeliydi, Naciye teyze muhtarı bir kenara çekip eline bir zarf sıkıştırdı. “Bunu cebine koy, bana bir şey olduğunda hemen açıp oku ve ona göre davranın. Sonra da kızıma ver o da okusun. Bunlar da sizden en son isteğim.” O Zarfta vasiyeti yazıyordu. Vasiyet aynen şöyleydi.

Muhtar Oğlum ve Canım Kızım,

Önce şunu söyleyeyim, cenazem için gerekli olan her şey sandığın üzerindeki bohçada hazır. Telaş edip koşturmayın. Kızım, ben bir rüya gördüm, baban beni ata bindirip yanına götürdü. Mezarım kazılmış beni bekliyordu. Ben çok mutluyum, yıllardır bu günü bekledim. Sakın benim için üzülme. Rüyadan uyandığımdan beri, hiç bir sıkıntım ve ağrım kalmadı. Bir de sakın ağabeylerine ve ablana haber etme. Vasiyetimdir. Onlar beni yıllar önce gömdüler zaten. Hepiniz hakkınızı helâl edin.

Muhtar zarfı cebine koydu ve hiçbir şey demeden gitti. Akşama doğru hazırlıklar bitmiş, her şey hazır. Adeta bir bayram havası vardı köyde. Naciye teyze de ortada dolaşarak, neler yapılmış kontrol ediyordu. Herkes toplandı yemekler yendi sohbetler edildi. Bütün köylü adeta pervane olmuştu Naciye annelerinin etrafında. “Siz oturun, ben artık yatsam iyi olur.” deyip kalktı yaşlı kadın. “Ben de birazdan gelirim anne.” dedi kızı. “Tamam, acele etme!” derken ayağa kalkan kızını sarılıp öptü. Sanki yıllardır görmüyormuş gibi ya da bir daha görmeyecekmiş gibi...

Naciye teyze içeri gidip yatağına uzandı. O sırada muhtar da kızı çağırıyordu telefon var diye. Kız koşarak geldi ve heyecanla “Tayinimizi buraya istemiştik, çıkmış.” dedi. Yine koşarak “Anneme söylemem lazım, siz de gelin. Çıkmazsa üzülmür diye söylememiştim.” Bunları söylerken eve de girmişti zaten. “Anne anne! Müjdem var sana.” diyerek kadının üzerine eğildi. Naciye Teyze yüzünde bir tebessümle uyuyordu. Bu tebessüm, az önce Cemil’ine kavuşmanın mutluluğundandı...



KLASİK DURUŞ

Hayatımda çamur atmadım asla!
Yaşadığım toplumun bir ferdine.
Zalimlere alkış tutmadım asla!
Ortak oldum mazlumların derdine,
Özümden yanmakta kusur etmedim.

Tezahür edince olgunluk şekli
Küçükleri koydum kendi yerime.
Farklı pencereden baktım sürekli,
Nezaket gereği büyüklerime
İhtiram sunmakta kusur etmedim.

“Seçkin”lerin semiz katırı için
Sürmedim eşeği kurdun önüne.
Geleceğin basit hatırı için
Gitmedim geçmişi inkâr yönüne,
Ceddimi anmakta kusur etmedim.

Gözden, gösteriştten kaçtığım halde,
Çektim üzerime olanca hıncı.
Yükselişe kanat açtığım halde,
Yükseklerde gördüm alçak basıncı,
Engine konmakta kusur etmedim.

Meylim vardır cömertlerin safına.
Cimrilerdir esas nefret duyduğum
Hırsla azgın nefsin tam hilâfına.
Kanaat aşıdır yiyip doyduğum,
Çok şükür kanmakta kusur etmedim.

Alnım ak, başım dik Hakk'ın katında,
Böyle girmek istiyorum mezara.
Despotların devr-i saltanatında
Sezar'ın hakkını verdim Sezar'a.
Asil davranmakta kusur etmedim.

YALNIZLIK

Gün devrilip el ayak çekilince sokaktan
Kor gibi yalnızlığın bağrına gömülürsün.
Yanıp sönen hayaller bir el eder uzaktan,
Kuşanıp yağmurunu bir boşluğa yürürsün.

Sessiz bir feryat düşer, sükûnun ortasına
Her şey, herkes yabancı kesilir birden sana
Sığınsan da kırık bir umudun arkasına
Vuslatın sılasından hicrana sürülürsün.

Vehimlerin şehkası çınlatır kulağını,
Issızlık yüreğine dokumuştur ağrını.
Göremezken karanlıkta solunu ve sağını
Bir dehlizin sonunda bir uçurum görürsün.

Gecenin kollarına bırakırsın kendini,
Hafif bir rüzgâr okşar anne gibi tenini,
Sislenmiş hatıralar sarıp sarmalar seni
Örselenmiş kalbinle maziye süzülürsün.

Irarsın üzerine üşüşen gölgelerle,
Bilemezsin nereye varılır bu seferle.
Yılların suretine serdiği çizgilerle
İnce ince kıyılır, ezilir, üzülürsün .

Şehrin son ışıkları çekilir üzerinden.
Son bir bûse alırsın solgun gülüşlerinden.
El çekip allı morlu ipeksi düşlerinden,
Titreyen renklerinle siyaha dökülürsün.

Sen yürürsün, yol yürür; sen bitersin, yol bitmez.
Çıglık atsan da artık kimsecikler işitmez.
Siluetin noktaya dönüşür de nihayet
Uzayan ufuklarda küçülür, küçülürsün...

TÜRK LÜK SERGÜZEŞTİ

Sür tarihçi izimizi, sür ki görsün devran bizi
Bozkurt gibi sesimizi, bozkır olan evimizi.

Kişnesin kalemin sür de bilsin Altay'ı gök kubbe
Ve bir kopuz perdesinde nağme olan ezgimizi.

Seyret dağların sisini, iç kımızı yudum yudum,
Cihan-şümül rengimizi, gör cesur askerimizi.

Otağlara göç düşünce o dağlara sığmaz budun
Ve bir kurdun serliğinde çızdık biz kaderimizi.

Oğuz derler bir er vardı; Üçok, Bozok oğullardı
Göğü çadır ile sardı, ördü serüvenimizi.

Erittik demir dağları, yürüttük kadim çağları
Yaz tarihçi olanları, yaz cihangirliğimizi.

Be hey derim yine derim! Kürşat'a Çin set olur mu?
Kırk ata, 'bin' dert olur mu? Yaz bu kırk yiğidimizi!

Serden geçtik yardan geçtik, en köhne diyardan geçtik,
Ay balam Hazar'dan geçtik anladık birbirimizi.

İman dedik, vatan dedik; şehit oldu yatan dedik,
Allah'tır yaratan dedik, aldık İslâm dinimizi.

Şol Kur'an ki rehberimiz ve Ahmed peygamberimiz
Bilinsin bu haberimiz; yaz 'Allah' dediğimizi.

Dedem Korkut söz söyledi hem dahi dua eyledi
'Oğuz' benim özüm dedi, şad eyledi ismimizi

Geçtik Fırat'tan sel olup bir gecenin tenhasında
Ve Alparslan rüyasında gördü bizim âtimizi.

Ötüken'den beri gelip sürdük atı Rumeli'ne
Zırhı atıp libas deyu giymiştik kefenimizi.

Bu ne coşku ne velvele! Koptu Bizans'ta zelzele
Yaz ey tarih nakşet hele, Malazgirt zaferimizi!

Bîçareyem Yunus gibi, Mevlana'dan bir us gibi
Hem hece hem aruz gibi gösterdik ahengimizi.

Hükm-ü zaman geldi çattı, Kayı boyu 'devlet' dedi.
Bir çınar gövdesi olduk cenkte bulduk kendimizi.

Ertuğrul'dan sürdük demi, Osman ile tuttuk gemi
Kaydet zamana müjdemo: Kazandık her cengimizi!

Ferhat olup dağ devirdik, Fatih gibi çağ devirdik
Biz neçe otağ devirdik, koyduk devre izimizi.

Kösler vuruldu dem be dem, Konstantin' de surlar düştü
Yavuz' la Mısır' lar düştü, yaz muştulu fethimizi.

Sultan olduk "Süleyman"ken, kalkan olduk meydandayken
Allah deyip ok atarken izle sergüzeştimizi.

Nallara deyince Tuna, kalktı ayağa Kosova
Nice vadi nice ova dinledi nefesimizi.

Ey Bizans titremedin mi; ya Viyana ya sen Roma?
Atilla'dan beri bizim gördüğünüz cüssemizi,

Hangi dalga yutar imiş, hangi toprak olur mezar?
Barbaros' tan Köroğlu'na yaz tarih, tüm mazimizi!

Dadal' ım var kavgalarda, Karac'oğlan sevdalarda
Üç telli bağlamalarda işit Türklük nağmemizi.

'Su'dan sebep 'fuzuli'yim, gehi ölmem ki 'baki'yim
Vü tekbirde gül 'itri'yim; gel bul bizim dengimizi.

Aslı bizde Kerem bizde, Leyla Mecnun var hem bizde,
Aşk için öldüğümüzde diriye say kalbimizi.

Keloğlan'dan, Nasrettin' den anlatacak şey var dünden,
Masal bizden, nükte bizden, duy ninnili sesimizi.

Döndü devran kalmadı şan; söndü baştaki kehkeşan
Yalnız kaldı 'Ulu Sultan' küffar sardı çevremizi.

En hakikat yokluklarda iman vardı - ki Allah bir!-
Ve arşa yükselen tekbir, duyurdu tüm öfkemizi.

Kelam söyler kalem yazar, Çanakkale oyun bozar
Ve bir destan küllerinden var eyledi gölgemizi.

Dörttyol' a inince zillet, yeksan oldu bütün millet
Vatana ölüm şahadet, kim bozacak dengemizi!

Ve an gelir ikbal gelir Samsun' un bakışlarına
Bir Mustafa Kemal gelir güneş alır bölgemizi.

Kurulur yeni bir vatan, Türk'e olur mu yan bakan?
Damarlardaki asil kan demir eder gövdemizi

Ne zaman göğü ellesek ayağımız çelme görür,
Bir hıyanet zehir eder on beş temmuz gecemizi.

Emirle tezgâh kurulur, halkın meclisi vurulur
Bu ne aldır, ne oyundur! Alır tüm düşüncemizi.

Gövde siper olur tanka, vatan aşkı duvar olur
Bir Halisdemir var olur, 'alna' vurur mermimizi.

Yaz ey tarih bu son illet; artık yükselişte devlet!
İşte vatan işte millet var eyledik ülkemizi.
Yâr eyledik, nur eyledik, bir eyledik ülkemizi.

TÜRK'ÜN ÖLÜMSÜZ NEFERLERİ

ey benim ölümle kucak kucağa Mehmetlerim
 bir avuç toprak uğrunda
 Dağlıca'da Hakkari'de Tunceli'de
 dört bir yanında yurdun
 yıldızlara yükselen yiğitlerim
 ah semalarındaki mahşeri makber
 sızısı arşın kan zınlıyor
 bakışlarıma yarılmış göğsü şafaklarımın
 ah oğul ah kınası yüreğimde
 avuçlarımdaki kaybım
 aşım ekmeğim yoksulluğum umutlarımda
 koklayamadığım doyamadığım kanasıya
 doyumsuzluğum açlığım ahh oğulcuğum
 her yer karanlık her yerde hain pusu
 şimdi şafak türkülerinde
 hırıltı tutan çırpınışı serçelerin
 sancılara sancı doğuruyor
 şurada kollarıma yürüdüğün ağzı açık kalan gün
 ah benim yetim düşüm
 sığınağım toyluğum umudum aşım
 kuru ekmeğim tüten ocağım
 yağmur akıttırdı çatımızdan
 ıslanırdık titreyen kimsesizliğimizde
 kucağımda o kara kara
 gözlerinle bakarken düşlerime
 kırlarda top koşturmanın
 rüyalarına dalar giderdin
 dizlerimde suskunluğu ninnilerinin
 avuçlarımdan silinen izleri parmaklarının
 buz keserdi ellerin
 kıyamaz ısıttıkça
 nefesimde moraran parmaklarından
 gelincikler saçılırdı gönlüme
 çiçek bahçesine dönerdi otağım
 ışığından menevişlerinin
 güneş doğardı buhranlarıma
 boynuma dolanan minik kolların
 kara lastikli ayacıkların
 feryat feryat figan Yarabbi
 söyle annene oğulcuğum
 hangi dağdan çığlıklarına dikiliyor
 aşım güllüşünden kan doğranıyor
 sarı perçemlim yağızım
 poyrazım Karadeniz'de
 uykularım yamalı bölük pörçük
 o peltek dilinde yarım kalan sözlerin
 yerlere saçılan dokularımda yırtılıyor

ah oğlum bakıp bakıp
 iç geçirdiğin büyük vitrindeki o ayakkabılar
 giydiremediğim haki parka
 ciğerlerimde limeleniyor
 boğazıma dolanan bağları postallarının
 koynumda üşürsün diye sakladığım künyen
 yakamoz gelinin iki büklüm halleri
 sus pus iniltileri saçığımda yağmurun
 körpeciğime yakıştıramadığım kara yazma
 bahar dallarında vurulmuş kanatları güvercinlerin
 eabilim kır çiçeğim mavi göklerimde
 ağlarım a oğul ağlarım
 getirdikçe seni bana dönmediğin yollar
 lakin sen dik tut o hüdalı başını
 bak müjdesidir kutlu peygamberin

“Allah yolunda öldürülenlere, sakın ölümler demeyin.”
 bilakis onlar diridirler, lakin siz anlayamazsınız.”

şehitlik makamı en yücesi
 hak yolunda mertebelerin
 o makam ki
 uğruna döküldüğü topraklara
 ölümsüz neferler diktiren
 bilirim a oğul bilirimde
 ben anayım anayım ağlarım dik tut
 düşmesin o güzel başın
 omuzlarına segâhlarımdan
 bırak düşecekse üzerime düşsün sabalar
 devrilsin secdeli alınlara kubbeler
 ak sütüm yiğidim
 geldikçe çorapsız ayacıkların aklıma
 azıksız okul çantan
 dirilirim vatanım dirilirim kefensiz yollarına
 şahadete kanarım doyasıya
 ey umumi temsiliye azaları
 dileğimdir son arzum
 yavrumun boş gelen tabutuna koyun beni
 evladımın parçalarını getirin
 anayım ben Türkte er doğuran ana
 toprağa düştüm yanarım hakkımdır dileğim
 bin dirilip gölgesinde bayrağımın
 canını almak hainlerin

beni aslanımın yanına gömün
 “Eşhedü en lâ ilâhe illallâh
 ve eşhedü enne Muhammeden abdühû ve resûlüh”
 dün bugün yarın sonsuza değin
 Türkiye Cumhuriyeti andından

YER ALTI NOTLARI

Fırat nehri akıyor gözlerimin önünde, Hazar Baba dağları yükseliyor ihtişamlı heybetiyle. Sonra kızım geliyor aklıma. Üzerinde beyaz önlük, boynunda stetoskobuyla. Oğlumu görüyorum mahkeme salonunda. Üstünde siyah kırmızı cübbesiyle adalet dağıtıyor, suçsuz bir anneyi hüküm giymekten kurtarıyor. Vakit sabah mı, yoksa akşam mı bilmiyorum. Bağırıyor, sesimi duyuramıyorum; neden bu kadar çok üşüyorum?

* * *

İçli bir ağlama sesi duydum, bu kızımın sesi. “Anne!” diyor birisi. Allah’ım sana şükürler olsun, bu benim oğlum. Demek ki ikisi de yaşıyor. Bağırarak konuşuyorum. “Korkmayın ben buradayım. Mutlaka bizi kurtarmaya

rını söylüyorlar. Ocak ayındayız ve yerin bilmem ne kadar altındayız. Üşümemizin normal olduğunu düşünüyorum. Hayallerimi, bir yandan üstümdeki taşa toprağa akıtıyor, bir yandan da inanmasam da toprağın üstüne çıktığımızda yapacağımız şeyleri çocuklarıma anlatarak onlara moral vermeye çalışıyorum. Dua ediyorum. İçimden çocuklarımla kurtulması için sürekli dua ediyorum.

Ölümün neresindeydik acaba, kaçınıcı saatini bekliyoruz?

* * *

Kımıldamaya çalışırken elimin yumuşak bir şeye değdiğini hissettim. Bir an için kızım ya da oğlumun olabileceğini düşündüm. Dikkatlice kontrol etmeye çalıştım.



gelecekler. Sakın uyumayın!” diyorum. Sürekli konuşuyor, onlara bir şeyler sorup uyutmamaya çalışıyorum. Bir taraftan da gittikçe tükendiğimi hissediyorum. Güçlü olmam gerektiğini biliyorum. Yalnız olsam, kendimi ölümün kollarına bırakacağım ama oğlum ve kızım buralarda bir yerlerde. Onları göremiyorum ama seslerini duyuyorum. Ben susarsam onlar da susar, bunu iyi biliyorum. Sırayla masal, tekerleme, kelime bulmaca... Aklıma gelebilecek her türlü kelime oyununu oynuyorum onlarla.

* * *

Dalmışım, uyandım. Depremden sonra ne kadar vakit geçti? Acaba kaç saattir buradayız? Uzun bir zaman aralığının geçtiğini biliyorum. Ağırlaşan bir zamanın koyu hüznünü yaşıyorum. Gittikçe umudumu kaybediyor, fakat bunu çocuklarıma hissettirmemeye çalışıyorum. Ölürken Ahmet’e verdiğim söz geliyor aklıma. Ne olursa olsun yaşadığım sürece çocuklarımızı koruyacak, onlara kol kanat gerekecektim. İyi de neden bu kadar soğuk. Çocuklarım; ah çocuklarım! Üşüdüklerini, acıktıklarını ve çok korktukla-

Defalarca seslendim fakat hiçbir tepki alamadım. Bu elin sahibi yaralı veya baygın yahut da ölmüş olmalıydı. Ona yardım etmek istiyor ama yerimden kımıldayamıyordum. Oğluma seslendim cevap vermedi. Kızıma haykırdım, etraf da sessizlik... Defalarca seslenmeme rağmen ikisinden de yanıt alamadım. Hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Çocuklarım ölüyordu. Kalan son gücümle bağırmaya başladım. “Yardım eden yok mu? Allah aşkına yetişin!”

Yok! Hiçbir ses, hiçbir hareket yok... Zifiri karanlık örtüyor her bir yanıma.

* * *

Kimseyi üzmediğimi, kırmadığımı düşünüyorum. Yaşlı bir kadının gözlerini görüyorum. Ya da hayal... Taşındığı ağır poşetini ondan alıyor, evine kadar bırakıyorum. Dualar ediyor bana. “Allah seni darda bırakmasın kızım!”

“Üzerime devrilen duvarlar arasına sıkıştım.” diyorum. Cüzdanını kaybetmiş bir genç duruyor karşımda. “Abla!” diyor, “Kötü niyetli insanların eline geçseydi be-

HALAT

nim cüzdanım, asla sizin gibi geri getirmezdi bana cüzdanımı. Sen çok iyi bir insansın. Merhametlisin, vicdanlısın.” Yüzündeki memnuniyet ve mutluluk bir sıcaklık üflüyor ayaklarıma.

* * *

Takır tukur sesler duymaya başladım. Yoksa bizi buldular mı diye umut kapılarını bir bir araladım. Sesimi duyurmak için tekrar tekrar bağırdım. Sanki insanlar konuşuyordu. Yoksa halüsinasyon mu görüyordum. Sesler iyice yükselmeye başladı. Yardım istemek için olanca gücümlle bağırdım. Tok bir sesi, cılızca duydum.

“Sakin olun sizi bulduk. Birazdan çıkaracağız!”

* * *

Karanlıklar içinde bir ışık süzülüyor betonların ve duvarların arasından. Konuşulanlar çok daha net duyuluyor şimdi. Işığa doğru ünlüyorum: “Üç, hayır dört kişiyiz, yalvarırım çabuk olun, diğerleri ölüyor. Beni bırakın çocuklarımı kurtarın!” diye ağlıyorum.

* * *

Üzerimde duvarlar, kolonlar yok. Kolumdaki iğne izleri de ne böyle?

Hastanedeyim. Çocuklarım geldi aklıma. Doğrulamaya çalışarak “Mert oğlum, Mine kızım neredesiniz?”

Sakin olmalıymışım, çocuklarımın ikisi de hayattaymış, durumları iyiymiş. Sedye gelince onları görebileceğimmişim. Hemşire söyledi.

* * *

Gözlerime inanamıyordum. Çocuklarımın ikisi de sağdı. Bütün vücutlarını gözden geçirdim sağlam görünüyorlardı. İçimdeki buz kütlelerinin erimeye başladığını hissettim. Güneş pencereden bana gülümsüyor, gökkuşağının bütün renkleri odaya yansıyor.

“Biri daha vardı doktor, o nerede iyi mi?” Belli ki çocukların bir travma daha yaşamasını istemiyordu doktor. Başını öne eğdi:

“Siz şimdi bir an evvel iyileşmeye bakın. Başka şeyler düşünmeyin.”

* * *

“Anne!” dedi Mine.

Mine’nin anne diye başlayan nidası yarım kaldı. Kapı yarım açıldı, sokakta yaşamaya çalışan bir çocuk yarım ekmek dilendi bir fırıncıdan.

Kalkıp kızıma sarılmayı düşündüm. Ama nedense bacaklarımda bir ağırlık vardı ve katı bir güç benim ayağa kalkmama engel oluyordu. “Kızım korkmana gerek yok, hepsi bitti.” diye onu teselli etmeye çalıştım. Mine’nin alt dudakları iyice sarktı. Ağlamaklı bir ses, pencerenin pervazına konan kuşları ürküttü:

“Anne, bacakların nerede?”

Dünya bir halata bağlı
yükler bir halata
sürüklenmeler inkıraza
ömrün kemik kadrosu
ve yokluğu çocukluğun
bağlı bir halata
kim bilir kaç asırdır
babaların omuzlarında

Kan ter içinde biten uykular
dikilmeler fabrika kuyruklarına
tarlaların başlarına güneşten önce
habercisi emek verdiklerimizin
şefkati babaların
katığı ekmeğimizin

Her şehirde yarım kalır çocukluklar
bir yere kaçılır
bir yerde kovalanır
incitmemek için emaneti
ya da almak için ilk bisikletleri
babaların nasır tutar elleri.

Dünya bir halata bağlı.
hayat bir halata bağlı.
geriliyor babaların omuzlarında.
görülüyor,
yılların kıvrımlarında

Nurkan GÖKDEMİR

Rıdvan YILDIZ

KATRE GÜL VE AŞK

gül üstünde katre
katre üstünde gök
gök üstünde Aşk...

katre gül ve Aşk...

ve Rahman
ve Rahim...

Aşk'ın katreleri
iner usul usul
ince ince
narin kalplere...

uysal karların
inmesi gibi ipil
sırlı göklerden
düşce yerlere...

katre gül ve Aşk...

usulca narin
kalbe yağın
beyaz bir kederdir Aşk...

ve Rahim
ve Rahman...

BİR TUTAM GİTMEK GELİYOR İÇİMDEN

bir tutam ışık avunduğum
göz ucumda kışlar bekler
sanki çılgınlıklar doğuracak sabah.

hiç uyumamış gibi huysuz
terk edilmiş geceler
sabaha kadar vazgeçmeyi bekler.

soluk soluğa parmak uçlarım
camdan bakan kızlar gibi
çaresiz ve sitemkar...

halimden habersiz midir mevsimler
bakışları uzaklarda kaybolmuş oysa
zümrüt gözleri kabahatli.

kalkıp gidesim var
soğuk bir yağmurdan sonra
böylesine kaskatı kesilmiş yürekler içinden.

güneşimi donduramaz
mosmor suratlardan çıkmış dakikalar
bugün vardığım yer geçmişin mezarı.

bulutlar çürüyor içimde
sürgünler geçiyor aklımdan
çok üşüdüm bana biraz bahar lazım
gitmek geliyor içimden.

CEMRENİN İÇİNDE SAKLANAN BAHAR

*Gelin gülle başlayalım atalara uyarak
baharı koklayarak girelim kelimeler ülkesine*
Sezai Karakoç

Kışın kalbinde yazılır baharın muştusu. Tek tek bütün canlı cansız ve varlıklara cemre düşürülür. Hangi çiçeğin hangi albeni ile yeryüzüne çıkacağı, bembeyaz kar örtüsünün altında belirlenir. Muştuya hazır bir vaziyette önce beyaz örtü inceldikçe inceler, sonra kara toprak kar suyunu içer içer, bir tomurcuğun patlaması gibi çıkar buz gibi berrak sular, kayaların ovaların bağrından. İnزال olur, indirilir yeryüzüne yağmur, yüzümüze hafif hafif dokunur menkıbeleri.

Bahar en şatafatlı, en görkemli yüzüyle, ipek böceğinin sarıp sarmalandığı kozasının içinden çıkması gibi geldi. Soğuktan çılgına dönmüş yeryüzü, yüzümüzde zaman kırıksıkları gibi bir hal almıştı. Kışın yüreğinde ateşte ısıtılmış rüzgâr ile okşadı bahar güney yamaçlarına dokunarak. Yeryüzü doğum sancıları çekerek belli etti kendini. Kimi zaman sert rüzgârlar ile nefes alıp vermeye başladı kimi zaman höbek höbek dağların doruklarına yığılan bulutlar ile. Kimi zaman da sert ama tenimize serinliğiyle kayıp giden rüzgârlarla ve gök gürültüsüyle beraber yağmura gebe olan doğum sancıları ile geldi, dayandı kapımıza. Bulutlar kar beyazı renginde çörekledi, dağların doruklarına el salladı yeniden dirilişin coşkusıyla. Güneş hüzünden ışık demetlerini bir kenara atmış, güle oynaya yeryüzünün her noktasına eşit şekilde dağıttı yedi renk eleğimsağmasını. Kuşlar, sevinç cıvıltıları ile betondan yüreklere inat daha bir sevinçle dans ediyordu. Gökyüzü daha bir maviye boyanıyor, fulü renkten gittikçe uzaklaşıyor, gökyüzünde güneyden yükselen renkler rengârenk bir hal alıyordu. Ayaz en kuytu yerlere kaçıyor, bir başka hazan mevsiminin ölümüne serenatlar söylemeye gidiyordu.

Cemre düşmüştü toprağa bir kez. Düşmüştü yüreklerin karanlık ayazda kalmış saatlerine. Soğuktan kurumuş, matlaşmış, mevsime donuk donuk bakan gözler; kupkuru kalmış ve derdini anlatamayan her türden ağaçlar; yeşilliğini kaybetmeyen, yaz kış hep aynı görünen çam ağaçları, cemrenin toprak ile kucaklaşmasını kendi dillerinde tespih ederek sevinç ile karşıladılar. Önce sümbüller selam vermek için çıktı yeryüzüne, bembeyaz karları dostane bir şekilde yararak. Zaman, başını erimiş bahar karına yaslayarak ılık ile soğuk arası esen bahar rüzgârına binmiş saniyelerin hesabını yapıyordu. Zemherinin soğuk gecelerini düşünen güneş, biraz daha sevecen yüzü ile yaklaşmıştı dünyaya. Sümbüllerin kokusunu alıp gö-

türen güney rüzgârları, baharın geldiğini ilan etmek için uğultu ile zikzaklar çizerek iniyordu ovaya. Bir kıpırdanmadır başladı yeryüzünde. Kımıl kımıldı yeryüzü. Güneş kurumuş dal parçasına, çiçeğe hasret kalmış ağaçlara, çorak kalmış yüreklere selam veriyordu. Yeniden dirilmenin haberi yayılmıştı bütün canlı cansız varlıklara. Özellikle çiçek açmak isteyen erik ağaçları, kiraz ağaçları ne kadar da sabırsızlar bembeyaz gelinlikleri giymeye. Güneş, ağaçların ölüm ile uykuya yatmış gövdelerini bütün merhameti ile ısıtmış, yeniden dirilmenin manifestosunu nakşetmişti bedenlerine. Sümbülün kokusu ile ağaçlar, kuşlar, büyük küçük envai çeşit bitkiler yeryüzüne yeniden gelmenin ihtişamı ile selama duruyor; sevinç şarkıları söylüyordu. Rüzgâr kimi zaman papatyaların arasında dans ediyor, incitmeden esiyordu her yaprağın arasında. Kimi zaman ağaçların arasından süzülüyor, mis kokular topluyordu.

Taşlaşmış yürekler, etrafına donuk donuk bakan anlamını yitirmiş gözler, kulakları tırmalayan soğukta kalmış, yontulmamış sesler, görüntü kirliliği gibi duran, anlamına erişilmeyen dikilitaşlar gibi hareketsiz kelimeler, yavaş yavaş deruni bir iç çekiş ile baharın dehşetengiz hareketine kendini bırakıyordu. Huzurun ve sükûnetin okyanusunda bir o yana bir bu yana dalgalanıp duruyorlardı. Yeryüzündeki çeşit çeşit çiçekler ve ağaçlar birbirlerine selam vererek rengârenk bir bahar ile muştuladılar, cesedimizin içinde karanlıkta kalmış ruhumuzu. Kışın soğutulmuş rüzgâr, ürkek bir serçe gibi etrafına bakıyor; yeni fidana durmuş ağaçların gölgesinde bir o yana bir bu yana kaçışıp duruyordu. Baharın renkleri, kelebeklerin kanatlarından saçlarımızın üzerine doğru bir ahenk ile oynuyor; yüzümüze allığın her tonunda ılık ılık öpücükler konduruyordu. Ağaçlar, rüzgâr sallandıkça biraz daha hıştırtılarını nazlı nazlı melodiler ile çıkarıyor; gelincik tarlalarında ben de buradayım, diye sallanıp duruyordu.

BÜYÜK HOCA

“Eyvah, yetişemedim işte! Cemaat öğle namazından çıkıyor. Ne yaptım ben böyle? Kendimi bahçeye fazla kaptırmamalıydım, vakit öğleye yakındı, çalışmayı bırakıp hazırlanmalı ve bir an evvel imamlık görevini yerine getirmek için cami yolunu tutmalıydım. Cemaat bana bunun için para veriyor. Kıldırmadığım namazın parasını cebime koyamam. Ben bunun hesabını nasıl veririm.” İşte böyle söylenip duruyordu kendi kendine. Nihayet caminin önüne gelmişti. Cami cemaatinden birinin önüne geçti. Öğle namazını kimin kıldırıldığını sordu, yanıt alamadı; cemaatten bir başkasına sordu. Namazı kimin kıldırıldığını ancak üçüncü sorduğu kişiden öğrenebildi. Bütet köyünden bir hocaydı cemaate öğle namazını kıldırın. Bütetli hocayı bulmalıydı. Çarşı esnafına, namazı kıldırın Bütetli hocayı nerede bulabileceğini sordu. Onun uğrayabileceği yerleri bir bir gezdi. Esnaftan sordu soruşturdu. Havsâda bir esnaf, Bütetli hoca'nın yaklaşık on beş dakika önce kendi köyüne doğru yola koyulduğunu söyledi. Bütet ... Afşin'e kestirme yollardan gidilirse yirmi kilometre uzaklıkta bir köydü.

Aslen Erzurum'un Bardız köyünden olan ve soyadını da geldiği köyden alan İmam Sefer Bardız Efendi, hiç düşünmeden Bütet yollarına düştü. Yol boyunca böyle bir gaffete nasıl daldığını, bir imamda görev bilincinin en üst düzeyde olması gerektiğini, cemaatin yüzüne nasıl bakacağını, en önemlisi de bunun hesabını Allah'a nasıl vereceğini düşündü. İmamı olduğu bir camide namazı bir başkasının kıldırmasını ahlakına, anlayışına bir türlü yakıştıramıyordu. Zaman zaman ağlamaklı bir hal aldı gözleri. Halkın sevdiği, saydığı, itibar ettiği, güvenini kazandığı bir imamdı Sefer Efendi. Doğruluktan şaşmayan, sağduyu sahibi ve merhametliydi de. Kestirme yolları aşarken “Allah'ım, inşallah o öğle namazı kıldırın Bütetli hocayı bulurum.” diye dualar etti.

Ona bir an evvel yetişmek için taşlı ve yer yer toprak yolları nefes nefese aştı. Bazen nadasa bırakılmış tarlalarda keseklere gömüle gömüle ilerledi. Durmadı, dinlenmedi ki Bütetli hocaya yetişebilin.

Yedi sekiz kilometre yol almıştı. Alnı domur domur terdi. Durmaksızın, dinlenmeksizin yürüyor, hatta yarı koşar adımlarla ilerliyordu. Patika bir yola geçti. Yöneldiği istikamette bir karaltı gördü. Acaba bu, Bütetli hoca olabilir miydi? Bağırды, sesini duyuramadı. Adımlarını iyice sıklaştırdı, “Hoca köye varmadan yetişebilseydim.” diye mırıldandı. Sonra bir kez daha bağırды. İmam Sefer Efendi, eşek sırtında giden adama iyice yaklaştı, bağırса sesini duyurabilecek uzaklıktaydı. Var gücüyle seslendi. Eşek yalpaladı, Bütetli Hoca, İmam Sefer Efendi'nin sesini duymuştu. Arkasına baktı, ardı sıra gelen kişinin kendisine yetişebilmesi için bekledi. Kendine doğru gelen, Pir Ali Cami imamı Sefer Efendi'nin ta kendisiydi. Şaşırdı. “Allah Allah!” dedi. “Büyük Hoca'nın, İmam Sefer Efendi'nin, buralarda ne işi var ki? Beni nerden tanıyor acaba?” diye düşündü. Sefer Efendi, gidenin kendisini beklediğini görünce sevindi, içi rahatlamıştı. Üç beş dakika içinde adamın yanına kadar vardı.

Bütetli hoca şaşkın bir yüzle Sefer Efendi'nin gözlerine baktı. İmam Sefer Efendi, kan ter içindeydi ve nefes nefese kalmıştı. Heyecanla konuşmaya başladı.

—Selamünaleyküm hemşehrim!

—Ve aleykümselâm hocam.

—Hemşehrim, bugün Pir Ali Cami'nde öğlen namazını kıldırın sen misin?

Bütetli hoca böyle damdan düşer gibi gelen bir soruyu duyunca önce afalladı, bu sorunun arkası acaba nereye varacak diye meraklandı.

—Evet hocam, bugün Pir Ali Cami'nde öğle namazını ben kıldırđım, dedi. Sefer Efendi derin bir nefes aldı.

—Sevgili kardeşim, diye başladı söze Sefer Efendi. Afşin halkı beni Pir Ali Cami'nde cemaate namaz kıldırmam için görevlendirdi ve bunun için de bana yıllık altı yüz elli lira veriyor. Namaz, para ile pulla ölçölmez ama ben bu parayı imamlık yaptığım için alıyorum. Yılda bin sekiz yüz yirmi beş vakit namazı var. Namaz başı yaklaşık otuz beş kuruş eder.

İmam Sefer Efendi, cepkenin iç cebinden para kesesini



çıkardı ve Bütetli hocaya otuz beş kuruşu uzattı. Bütetli hoca avucuna konan otuzbeş kuruş ile dondu kaldı. Şaşkınlıktan önce tek kelime söyleyemedi. Sonra toparlandı ve ağır ağır konuştu.

—Hocam, ben namazı Allah rızası için kıldırımdı. Bu otuz beş kuruşu alamam.

—Doğru dersin kardeşim, insan namazı Allah'ın rızasını kazanmak için kılar ve kıldırır; Allah'ın da kulun kıldığı namaza ihtiyacı yoktur. Ancak buradaki husus kul hakkıdır. Bu parayı al kardeşim. Bu para benim hakkım değil; ögle namazını kıldıranın hakkıdır, der ve ekler:

—Hadi bana eyvallah, hakkını helal et. İkinci namazına bir saat kırk beş dakika var, namaza yetişmem lazım.

* * *

Dedem Korkut der ki:

Sadaka taşı ve askıda ekmek gibi derinlikli kültürel zihniyete sahip olan bir milletten geldiğimiz bu son nokta, Sefer Bardızların olmayışındandır. Esnaf tartısında, memur masasında, imam camisinde, usta yaptığı her işte, yöneticiler yönetiminde, hâkimler hükmünde, kısacası herkes bulunduğu mevkiide ince düşünse, kul hakkını gözetse, kısacası Sefer Bardız olsa; kötülükler olur mu, açta açıkta insan kalır mı, yoksulluk olur mu, insanlar birbirini öldürür mü?

Behey cana gönül şehri!
Yıkılmış bir vilayet var.
Nazar eyle şu âleme,
Türlü türlü felaket var.

Ne avratlar evde bekler
Ne oğlan kız edep saklar.
Ne müftü hakkını söyler,
Ne âlimde kanaat var.

“Haksızlık burca dikilmiş,
Vicdanlar harda yakılmış.”
Şeriat göge çekilmiş,
Kıyamete alamet var.

Ali BAŞPINAR

İMKANSIZ

Sevgiliyi anlatmaya güç yetmez,
Ömür boyu kitap yazsan nafile.
Her seven sevdanın şarabın tatmaz,
Dolu içmek nasip midir gafile?

Kaderi suçlayan hile insanda,
Hatalar insanda çile insanda,
Kerametle sabır bile insanda;
Ümitlenir Kerem bekler af ile.

Fırsat verir bağışlar da hasmını,
Arifler tariftten aciz cismini.
Âli koymuş yüce olan ismini;
Duyurmuştur elif ile gaf ile.

Mesafeyi bize aralayan yâr!
Nice yürekleri yaralayan yâr!
Halvet günlerini sıralayan yâr!
Ta Âdem'den beri açmış defile.

Kaypaklar karışmış merdin içinde,
Çöteli'm yüreğim ördün içinde.
Acının içinde, derdin içinde;
Sarhoş gönül cümbüş ister tef ile

*Kaynak: Hafız Hacı Hoca Kalender.

Eyüp EKİCİ

MUTLULUK

Yaralara merhemsin, dertlilere de deva
Etraftan hiç dağılmasın bu neşeli hava
Bir yanda, acılar, çileler ve ızdıraplar,
Bir yanda da, mezeler, kadınlar ve şaraplar.
Bu mutluluk ki; hiç mi uğramaz bu limana?
Bu limanda ne sevdalar bağlı, anlayana.
Sevaplar bir kenarda, günahlar bir kenarda.
Kimi keyif verir, kimisi bekler sırada
Yolun sonu geldi, şimdi nerelere gitsek?
Yaşımız ilerledi geriye nasıl itsek?
Bu haldeyken söyleyin nasıl mutlu olayım?
Bırakın, gençliğimi yaşarken solmayayım

Sensiz yaşanmıyor artık anla be mutluluk!
Huzur, sevgi, aşk hep sende bitmez bu ululuk.

Çocuklar büyümüş, birden evlenmişler hepsi,
Torunlar önüme sunulan gümüş bir tepsi.
Her yan telaş, her yan sorun nerde bu mutluluk?
Dursun artık karanlıklara giden yolculuk.
Yırtsam ufku kâğıt gibi, yakına getirsem,
Azgın dalgaları kerem misali devirsem.
Mutluluk bu, seni ne zaman bulur bilinmez,
Aramazsan, gözlerindeki yaşlar silinmez.
Bulursan, altmış beşinde de mutlu olursun,
Bulamazsan eğer, yakın yolda yorulursun.
Söyleyin bana, o kadar zor mu mutlu olmak?
Üzüntülüymün tüm bu kederleri yok saymak.

Sensiz yaşanmıyor artık anla be mutluluk!
Huzur, sevgi, aşk hep sende bitmez bu ululuk.

Eller titrek, gözler görmez ve bel iki büklüm
Senin hasretini yıllarca içime gömdüm
Yalnızlık acı hicran, dertler dağlardan ağır,
Haydi gel! Beni aşka ve mutluluğa çağır
Geleceksen gel artık, ey kocamış mutluluk!
Bu kadar beklenmez, kalmadı bende hoşnutluk
Bu nasıl bir yol? Bu nasıl bir ömür? Bak bitti
Yüreğimde ne fırtınalar vardı bak gitti
Elde ne kaldı baksana! Koskoca bir sıfır
Mutluluk acılarıma dantel, kıvrır kıvrır
Bana hak oldu hüznün, ayrılık, umutsuzluk
Artık hayatımdan çıksın istemem mutsuzluk.

Sensiz yaşanmıyor artık anla be mutluluk!
Huzur, sevgi, aşk hep sende bitmez bu ululuk.

Halil CİN

ZEMBEREK

Ne yapsan atamazsın
o miskin hırkayı sırtından
arşın katları açılır bir bir
huma kuşu saffiyetini taşır gözler
hangi yola sapsan bırakmaz peşini.

Anadolu
çocukluğu besleyen fedakâr anne
ruhumuz o saflığın sinesinde kaydadı
bir anne nasıl sevdiyse evladını
ne evlat bıraktı ölesiye sevmeyi
ne de anne.

Çocuk balkondan baktı yıldızların ışıltısına.
ey albatros, cesaretinden bana da ver
söyle
endişeyi sinende nasıl eritirsin?

Elmas bir sıkıntı
fecri dolduruyor fütursuzca
turna mecburiyeti var içimizde
kuzgunlar haylazlıklar peşindeyken
Çocuk Anadolu'nun
haytalığını istemek fazlaydı bize
yaşamak ve nefes almak
ağır ve bir o kadar da alıştığımız şeydi
bunca şairi anlamış değilim
kaybetmenin hazzı bu kadar mı sevilir?

HOCALI MEZALİMİ

HAKİM BEY

Hocalı mezaliminde
Mezarda taşlar ağladı.
Süzüldü al yanaklardan
Kırpikte yaşlar ağladı.

Hocalı mezaliminde
Eğilmez başlar ağladı.
Hüzün çöktü sofralara,
Ekmekler, aşlar ağladı.

Hocalı mezaliminde
Baharlar, kışlar ağladı.
Bütün uzuvlar yas tuttu,
Kırpikler, kaşlar ağladı.

Hocalı mezaliminde
Yârânlar, eşler ağladı.
Kırklara karıştı canlar,
Yediler, beşler ağladı.

Hocalı mezaliminde
Buz tutan düşler ağladı.
Ellerden düştü kalemler,
Heceler, fişler ağladı.

Hocalı mezaliminde
Yaralı döşler ağladı.
Yarıda kaldı ne varsa
Bitmeyen işler ağladı.

Hocalı mezaliminde
Yarada şişler ağladı.
Lokma geçmedi boğazdan,
Ağızda dişler ağladı.

Hocalı mezaliminde
Dolular, boşlar ağladı.
Garipler kanlı yaş döktü,
Hâlinde hoşlar ağladı.

Hocalı mezaliminde
Göklerde kuşlar ağladı.
Yüreklerdeki acıyı
Yazarken tuşlar ağladı.

Açın şu dosyayı dava başlasın,
Demeyin devamı yarın hakim bey!
Kararı deftere kâtip işlesin,
Hemen bir sonuca varın hakim bey!

Soyadım Deniz'dir, adım Muzaffer.
Gözümde eşk-barım olmuşken Cafer.
Artık saklım gizlim olmaz bu sefer,
Yeter ki siz fırsat verin hakim bey!

Hekimhan ilçemdir, Malatya ilim.
Onsuz hayat haram, haraptır halim.
İster müebbet de istersen ölüm,
Asla yapmam bunu sorun hakim bey!

Babam adı Ahmet, Anam Emine.
İlk görüşte düştüm sevda cemine,
Yalana borcum yok, çekme yemine;
Nedir anlamadım zorun hakim bey!

Günlerden perşembe aylardan kasım,
Meleklerden daha güzel ve masum.
Kurudu damağım kısıldı sesim,
Ölüyorum dedim bir an hakim bey!

Gözleri semadan inmiş ay sanki,
Kırpikler birer ok kaşlar yay sanki.
Kendi on beşinde kısrak tay sanki;
Var mı böyle güzel gören hakim bey?

Saçları savrulup duruyor belden,
Belki selvi dalı sallanır yelden.
Kendisi rahşandır kırmızı gülden;
Gül-ü-zar yanında viran hakim bey!

O da ne bitti mi birinci celse?
Diyecek çok şeyim vardı da neyse,
Keşke şimdi o da karşıma gelse;
Sonrası kalemi kırın hakim bey!

PROTAGONİST YALNIZLIK

“Tek bir yalnızlık vardır: O da yalnız kalamamaktır, tamamen onunla olamamaktır.” diyor Cemil Meriç. Peki, ne demek istiyor? Biz gerçekten yalnızlık dediğimiz şeyi tam anlamıyla yaşıyor muyuz? Yoksa yalnızlıkla aramıza giren başka iyeler de mi var? “Bir ben vardır benden içeri.” diyen Yunus’un sözüne içerlenmeli mi? Belki de içimize tıktığımız ve onlara kulağımızı tıkadığımız bir “Ben” içerlemiştir bize. Olamaz mı? Yalnızlığımızla bize iştirak eden kalabalığımızın elinden tutmalı ve gönlümüzün kuyularına, kuyularına attığımız nice Yusuf’ları gün yüzüne çıkarmalıyız diyorum. Belki o zaman dejenere olmuş güzelliklerimizin ne bir kılıfa ne de bir maskeye ihtiyacı olur.

Modernize olmaya temâyül edenler: “Biz modern olmalıyız!” lafını pelesenk edip batırıyorlar dillerinin çuvaldızını kafalarını kaldırdıkları her yere. Sekülerizmin altın çağını yaşadıklarından iftihar edip özüne batırılmamış sarı bir tenekeyi asıyorlar boyunlarına medeniyet madalyası diye. Tüm seçkin kalabalıklar, topluluklar içinde: “Ben artık yalnız değilim.” yalanını yamıyoruz dilimize. Şimdi soruyorum: Şehirlere sıkışmış, metropoller arasında ezilmiş; bir çocuğun dirseklerinden, dizlerinden silinen o masum yaralar mıydı yalnızlık?

Camekânların, alışveriş merkezlerinin, şirketlerin, çok katlı gökdelenlerin içine sığdırılmaya zorlanmış o büyük yalnızlıklar, içimize yerleşerek Bohemyalarını ölü topraklara inşa etmekte. Bedenimiz bize emanet bırakacak yerlerimize öyle kötü şeyler doldurur ki ruhumuzun anahtarını hep aynı paspas altında saklamak zorunda kalırız. Yalnızlık denilen şey bu olmaz diyorlar. Halbuki kabalaşıyoruz, kalıplaşıyoruz, kalabalıklaşıyoruz bir kaos yaratırcasına. Birbirlerini kemiren oburlarımızın diline sahip çıkamıyoruz; ilişkilerimiz sıska ve güdük kalıyor. Bu bir bunalımdı. Lime lime edilmiş ruhlarımızın bir yerlere takılıp kalmış tarafıydı. Bir yanımdan teyellenmişken bir daha hiç çözülemeyecek kadar kör bir düğüm müydü bu yalnızlık?

Yalnızlık her yerde... Spot ışıklarının altında bile var. Bir pandomima sanatçısını yahut bir palyaçoğu hayal edin; perde açılır, oyun başlar. Sahne kalabalıktır. Alkışlanırsınız, kıvanırsınız. Böylece: “Ben artık kıvamıma geldim.” dersiniz. Oyununuz bitmiş, büyük perdeler çekilmiştir yüzünüze. Son perde de oynanmıştır. Salon boştur artık.

Sahnede sadece siz varsınızdır, bir de spot ışıkları... Birazdan onlar da söner ve bu sefer de başka bir oyun sergilenir. Sahte kalabalığınızın gölge oyunları ile baş başa kalırsınız. Trajedisi de vardır yalnızlığın, komedisi de... Çünkü hepsi kalabalığımızın bizden uzaklaşma serüvenini anlatır. İçimizdeki kayıplar, Gratel’in yollara döktüğü ekmeklerden evin yolunu bulabilme parodisini yaşar. Hâlbuki insanın ilk macerası, kendi merkezine yolculuk etmeyi hâsıl eder. İçten içe bir seyr ü sülûk halidir kendimizi kendimize getiren.

Yollarımıza koyduğumuz taşlardan da ellerimizi koyduğumuz taşlardan da haberdar değil miyiz aslında? Ne zaman yalnızdık biz? Yazarken yalnız mıydık? Yazdıklarımızın kaderini kalemimizle yaşamıyor muyduk? Hermann Hesse’in dediği gibi: “Yalnızlık, alın yazımızı kendi kendimize ulaştırmak için başvurduğumuz yolumuzdur.” Ne zaman yalnız kaldık biz? Ahmet Cemil Lamia’ya kavuşamadığında baran-ı elması yalnız bırakmış mıydı onu? Samim Simeranya’ya kaçtığında kendi ile karşılaşmamış mıydı yine? Yalnızlıkta kendi cümlesi bile eşlik ediyor in-

sana diyor Nuri Pakdil. Bizimle hem dem olanları, içimize sokulanları elimizin tersiyle öyle itiyoruz ki: “Artık tamamen özgürüm!” yalanını uyduruyoruz. Hâlbuki kalemi elimize aldığımızda başlıyor hengâme; kimler kimler musallat oluyor bize. Çekişip çekiştiriyoruz yakasına yapışarak: “Sen de nereden çıktın şimdi?” diye sitemimizi de eksik etmiyoruz kelimelerimize.

“Birbirimize kıyamet kadar yakın, kıyamet kadar uzak; ama kıyametler içindeyiz.” diyor Exupery. Araf’ta mıyız bir bakıma? Kıyametler içinde bizi kendimize getiren bir sürü bekliyor kulaklarımız.

Kimi zaman birileri ile kesişti yolumuz. Hayatımızın çıkmaz sokaklarına çıkanlar da vardı, bizi avucunun içi gibi bilenler de... Şimdi diyorum ki: Ne çok tanıdıklar beni, yalnızlık dediğim şu kalabalık hanemde. Soframda böldüğüm ekmeğime katık, sırtımda taşıdığım bohçama azık oldular. Seriyorum örtüsünü hayatın mükellef sofrasına, doyuruyorum her gün doğan yalnızlarımı: Bölüşüyoruz içimden gelen ne varsa!





ÖZ BOZUK

Kelepçe vurulur sivri dillere.
Diyen üzgün, duyan süzgün, söz bozuk.
Mızrap yasaklanmış çalan ellere;
Aşık üzgün, ozan süzgün, saz bozuk.

Mazlum olan zalimleri kucaklar,
Kafaları üsütüyor sıcaklar,
Tütmez oldu ateş düşen ocaklar;
Işık üzgün, duman süzgün, köz bozuk.

Hasretliğe seviniyor, gülüyor.
Akan ateş yanakları suluyor.
Aşk uman kendini çölde buluyor;
Maşuk üzgün, yaren süzgün, göz bozuk.

Ağaç gür de gölge yere düşmüyor,
Cerrah çok da çibanları deşmiyor.
Kaynar yemek sertleşiyor, pişmiyor.
Kaşık üzgün, kazan süzgün, öz bozuk.

Hayvanların hakları var kanunda,
Bebek bilge, baba cahil yanında.
Yerde durmaz hareket var kanında,
Beşik üzgün, yatan süzgün, bez bozuk.

İşsiz kaldı okuyanlar, yazanlar.
Muslih oldu ortalığı bozanlar,
Alim oldu fenne kuyu kazanlar;
Başlık üzgün, yazan süzgün, tez bozuk.

Kör pınarlar çağlar olup taşıyor,
Oturandar yüce dağlar aşılıyor,
Yürüyenler yorgun düşüp şaşıyor;
Ayak üzgün, taban süzgün, diz bozuk.

Dede Korkut tanımıyor Boğaçlar,
Katran olmuş eski beyaz tokaçlar,
Kış gelince yeşeriyor ağaçlar;
Kuşluk üzgün, hazan süzgün, yaz bozuk.

Bedenleri giydirerek soyarlar,
Yalanları teraziye koyarlar,
Gör GARİBAN kızıl oldu hıyarlar!
Cacık üzgün, ayran süzgün, tuz bozuk.

GERÇEK AŞIKLAR

Vicdan terazisi çok hassas tartar,
Mazlumun yanında olan âşığın.
Güller bile gülüşünü kıskanır,
Garibe yetime gülen âşığın.

Âşık yollar aşar, yolu incitmez.
Doğru yolcu eğrisinden hiç gitmez,
Musallaya kadar dağıtsa bitmez;
Yüreği sevgiyle dolan âşığın.

Âşık olmak candan cana ikrardır,
Dosta sadık kalmak ruhuna kârdır.
Ne dağı delmesi ne çölü vardır,
Kendini kendinde bulan âşığın.

Hakkakul'um bu sevdanın dolusu,
Ne mutlu ki sevdiğinin delisi,
Ölüler içinde olmaz ölüsü;
Ölmeden çok önce ölen âşığın.

DOSTA HINÇ OLMAZ Kİ USTA

İlmin aynasında baktım resmime,
Yokmuş dostum bildim kendimi usta!
Aklım, kalbim, gözüm, gönlüme göre;
Görmedim hüsranda dengimi usta!

Dağlar aynı dağlar, dere bulanık.
Konak zalim, elde sineler yanık.
İnsan gafil, yeşil yaprakta panik;
Bilse haktır asıl rengini usta!

Kendimle gönlümde cenge tutuştum,
Kılıcsız kalkansız meydana koştum,
Rakip hile yaptı güreşte tuştum;
Kazandım kör nefsin cengini usta!

Hakkakul'um gönül sılaya koşar,
Özledikçe dostu engeller aşar,
Anlamlı şiirle kalbim çok yaşar;
Yok ki boşaltayım hıncımı usta!

YILDIZ TOZLARI

Yanılığ denizinde yüzükoyun bir hatırat
 Kendi bağımsız göletlerinde büyütüyor zamanı.
 Ayırık hurda bir resimde tozanları
 Rüzgârın dudağında çekingen ürperişler.
 Ve geceye konmayan gözlerinde düşmek
 masalların.

Dudaklarda yitik bir çağrı
 Uçuk bir anın kelime çölünde sallanan
 sayfalarında.

Salon kükremelerinde içli bir kadın
 Varoluş sancısıyla yaklaşıyor adım adım.
 Bu ki çılgılık bezdiren gizil mavinin kıyısında
 Yankılanan intihar bulvarını süslüyor adın.

HEP ONDAN

Bir hayalet dolaşır
 geceyle esmerliği arasında
 gidip gelir gölgen
 kapı aralığından uzaklara
 oturduğun yerden

Aslında ne oralı olmuşsundur
 ne gittiğin yerde kalmışsın
 elinin içindeki çenen yorulmuş
 öyle bakıp durmuşsun
 sundurmalar sergisiz kalmış
 kurutulmuş biberler ipe asılı
 ne toplansa faydasız
 gidememişsin sen ona hiçbir zaman
 rüzgâr esmiş kurutmuş
 balkonunda susmuşsundur
 hep ondan
 hep ondan

Kıyısı olmayan
 deniz mi gördün söylesene
 ama uzatma söyleyemezsin
 hep içine konuşmuşsundur



İNSANLIK

Teknoloji deyip ilerledi de
Bilimde zirveye çıktı insanlık.
Dünyalık işlerde pek terledi de
Ahlakı erdemi yıktı insanlık.

Saygıyı, hürmeti kenara attı.
İyilik denince çamura yattı.
Güzelliğe dair ne varsa sattı,
Artık zıvanadan çıktı insanlık.

Verdiği sözleri tümünden unutup
Haklıyı, haksızı eşdeğer tutup
Haramı, helali birlikte yutup
Boğazdan içeri tıktı insanlık.

Çıkar için bin bir şekle bürünen,
Yalakalık edip yerde sürünen,
İnsan kalıbında insan görünen,
Aşağılıklardan bıktı insanlık.

Bu gidiş nereye, böyle miydik biz?
Barıştı, huzurdu, hani gayemiz?
Büyük bir çoğunluk olmuş edepsiz,
Halbuki fitratta yıktı insanlık.

Hamdi; biz insandık, insan doğmuştuk.
Menfaat uğruna neden boğuştuk?
Dengeleri sarstık şimdi tutuştuk,
Kimlerin canını sıktı insanlık.

ZAMAN PERDESİ

sancısı tutar ufkun birazdan
ayak seslerinden
kızıl gülüşlü bir çocuğun

çitlembik ağaçlarında
sığırçık çığlıkları
zaman perdesini yırtar

Katran esvabını
çıkartır gece
kokusuna asar iğdenin

devrik zaman serencamı
taze güne çanak tutar

hüzün silen hüzmeye sızar
pervazından sabahın
kızıl kızgın gümüş pusat
gri yamaçları döver

zirvede yıldı atını
fecrin rüzgarları tutar

terki diyar eden Zühre
alaz bir keder bırakır
muğlak zaman mağlup olur
gün tanık gece sanıktır

Bünyamin DURALI

DAYATILMIŞ YALNIZLIK

ayrılığa bakmayın siz
yoksulluğa bakmayın
bakmayın ölüme
hakikaten düşüremez insanı bunlar
yaşamanın dışına
dayatılmış yalnızlık ölçüsünde

dayatılmayagörsün bir kez yalnızlık
hamle etseniz nereye
“tabula rasa”dır her şey, görürsünüz
kalbiniz avcunuzda, yaranız açık
kimbilir kaçınıcı yanmışlığın serpintisinde

kuşatma altında ve kıymık kıymık
iç içe yaşarsınız üşümeyle terlemeyi
tantanasız, gösterişsiz öylece
küçüldükçe küçülürsünüz

yitikliği çoğaltır gözyaşlarınız
algılamazlar
içinizin bütün çiçeklerini parçalamak güdüsüyle
yanıp tutuşur, yanıp tutuşur
insan sûretli yaratıklar
kalın çizgilerle çizerler yazgınızı
sado-mazoşistik saldırılarla

sevgiliniz ilelebet dönmüştür sırtını
üçer-beşer kopmuştur yoldaş bildikleriniz
kırk yılınızı yatırdığınız o şiirler, yazılar
bir yaprağı bile kıpırdatamaz
güneşte kalmış kartopunca erimiştir
sâdeliklerin biçimlediği o soyluluklar

dayatılmış yalnızlık ki: kabir azâbı
kanseri illetinden bir adım önde
çünkü kanser öncelikle
fizyolojik organlarından çökertir insanı
yalnızlıksa en kırılgan yerinden
ruhundan, ruhundan, ruhundan
kanırta kanırta kemirir onu

beni bu dayatılmış yalnızlık öldürecek
hanımlar! beyler! paşazâdeler!
müjdeler olsun size
hüzünkârın biri daha gidecek